

Miklavž

V začetku decembra pride v mesto Miklavž. Tako vsaj mislijo majhni otroci. Seveda ne pravi Miklavž. Ta je preveč zaposlen z zbiranjem daril.

Skozi mesto se pelje torej samo igralec. Izdaja se za Miklavževega namestnika, čeprav tega čisto ne verjamem. No, praznični mimo-hod sem hotel vseeno videti. Posebej zato, ker se je lani en voz prevrnil in je bilo zelo zabavno. Letos sem vzel s seboj Beno in Jaka, ta pa seveda svojo ribiško palico. Če bi našli prostor na kakem balkonu, bi ljudem spodaj dvigali klobuke ali jim kako drugače nagajali, ker so prazniki in hec mora biti. A Beno je na vsak način hotel ostati ob cesti, ker bodo Miklavževi spremljivalci ljudem delili zastonj sladkarije in bi na balkonu lahko ostal brez. Tako sta se Beno in Jaka že po poti zavravsala. V center smo se prebijali skozi množico. Pot nam je utiral Beno, ki je najmočnejši. Vsakega je spraševal, kdaj bodo delili sladkarije. Ker on ne misli zastonj stati na mrazu. Jaka je pomotoma neki gospe s trnkrom razparal rokav plašča, sicer pa ni bilo večjih težav. Morda bodo kasneje, ko bo gospa odkrila nezgodo. Ko smo se prebili do pločnika, smo videli, da ni kaj videti. Takrat je Jaka odkril nekaj boljšega od balkona. Oder z

veliko aparaturnami in precej prostora. Pred njim je stal redar, ki je povedal, da grejo gor lahko samo zaposleni. Ni verjel, da smo zaposleni, ker hodimo v šolo, da je to prav tako delo, posebej, kadar razvezimo učiteljico in dobimo za kaznen dvojno domačo nalogo in jo potem komaj prepisemo od Polone, ki je največja piflarka ...

Smo se pa zasmilili gospodu, ki je šaril okrog aparaturnami na odru. Povabil nas je gor, da bi bolje videli. Redar je sicer godrnjal, a se je umaknil, ker je bil tisti gospod nekakšen šef in ga je moral ubogati.

Jaka, ki se zelo spozna na tehniko, je spraševal, za kaj je kakšen gumb na vseh tistih aparaturnami. Ogromno jih je bilo. Za glasbo, mikrofona, lučke, celo ročica, s katero bodo ob prihodu Miklavža na trg sprožili pisane trakove in umetni sneg. Tako bo vzdušje bolj praznično. Razlage sem se naveličal že po dveh minutah, gospod na odru pa le malo kasneje. Ampak Jaka je še kar spraševal. In tisti gospod je postajal živčen. Ampak niti pol toliko kot Beno. Miklavž se je namreč približeval. Če bomo ostali na odru, s slaščicami ne bo nič. Predlagal sem, da mu Jaka posodi svojo ribiško palico. Z njo bo gotovo ujel kak krof ali vsaj piškot. Jaka ni

